

JÁ VÍM

 Jsme opravdu privilegovaný lid, že zde můžeme být dnešního rána, žít na zemi a opět prožívat nádherný velikonoční čas. Velikonoce nám přinášejí vždy něco tak nádherného, novou naději. Jak nádherné to je!

² A právě když jsem dnešního rána vcházel do místnosti tam vzadu, kdosi mne potkal a řekl: “Bratře Branhame, víš, to malé nemluvně nebo malé dítě nebo co, za které jsme se v Chatauqua loni modlili, jemuž muselo být ope-rováno srdce a v operovány srdeční chlopně nebo něco takového.” Řekl: “Děcko bylo uzdraveno a je dnes ráno v této budově, sedí dnes ráno zde.” To je pěkné a uslyšíme tedy o tom takové malé svědectví, možná ještě před začátkem příští bohoslužby. A my jsme prostě šťastný lid.

³ Nyní chci požádat bratra Neville, zda by chtěl přečíst z Písma Svateho - ev. Sv. Matouše nebo Lukáše - o zmrtvýchvstání pokud to ještě nečetl. Četl jsi již, bratře? (Bratr Neville říká: “Ne”). Tedy během toho, co se připravíme k modlitbě.

⁴ A po této bohoslužbě bude následovat bohoslužba s uzdravováním. Po ní se půjdete nasnídat. Potom se opět vrátíme v 9.30 a začne další bohoslužba. A potom bude opět následovat bohoslužba s uzdravováním a po této bude následovat bohoslužba se křtem.

⁵ Jak nádherný čas je to pro křest! Ach! Zmrtvýchvstání! To je důvod, proč jsme pokřtěni, protože ON opět vstal z mrtvých.

⁶ Vzpomínám si, že než jsme zde měli naši křtitelnicí, brával jsem lidi dolů k řece, častokrát za chladného rána a tam u řeky jsem je křtil. Na tom skutečně něco je, je to sváteční čas. Velikonoce - jsou nádherný čas. Díval jsem se na bratra Pata Tylera, který sedí zde naproti.

⁷ Včera večer jsem právě s někým rozmlouval. Tam na našem posledním shromáždění v Oklahomě jsem se pokoušel a pokouším i nyní (a chci to oznámit) odložit svoji starou službu rozeznávání, do té doby, než mne Bůh povolá, abych to činil, jelikož mám zato, že nastává nová služba.

⁸ Nedávno večer - nikdo o tom nevěděl, jsem to zkoušel na dítěti, které přecházelo přes podium. Toto Bitě se narodilo slepé; asi šestnáctiletý, úplně slepý chlapec. Náhle vykřikl: “Bratře Branhame, vidím!” Tam v blízkosti, přímo vedle chlapce stál Pat Tyler, když jeho oči poprvé v jeho životě prohlédly. Tak tedy věřím, že jste zde se mnou ve velkém očekávání. Očekáváme něco, co Bůh pro nás učiní a povznesse nás výše, na nějakou jinou rovinu, než na které jsme dosud byli.

Složme nyní naše ruce k modlitbě.

⁹ Náš milostivý nebeský Otče, zatím co jsme se dnešního rána sešli zde v této malé modlitebně na kraji ulice, jsme TI opravdově vděční za to vše, co to pro nás hlavně tohoto velikonočního rána znamená. Kdyby nebylo velikonoce, nebyli bychom v takovém stavu, v jakém se nalzáme dnes. Velikonoce jsou události, jež pečeti všechny Boží zaslíbení. Ony nám to potvrzují. Všechno, co ON kdy přislíbil, se stalo Velikonoce skutečností. Jsou to jedny z nejnádhernějších svátečních dnů, které můžeme v roce mít. A chtěli bychom TĚ poprosit, Pane, abys dnes utěšil naše srdce, zatím co zde sedíme, očekávající Ducha Svatého, který přišel po Velikonoce, aby vstoupil do našich srdcí a těšil nás a obnovil naši víru ve velké, mocné víře tak, abychom žili takový život, jaký nám Ježíš určil.

¹⁰ Chceme prosit za jednoho každého z nás a zvláště za ty, kteří jsou upoutáni a nemohou jít dnes nikam k bohoslužbě. Bože, buď s nimi. Kéž jsou tyto Velikonoce pro ně skutečnými Velikonoce, povstáním z lůžka a zdravím? které nikdy předtím ve svém životě nepoznali. Dej to, Pane.

¹¹ Necht' každý kazatel, každý služebník, kterého dnes ve světě máš, který oslavuje tuto velkou připomínku, má pomazání, sílu a moc přinést svému shromáždění (tvým očekávajícím ovečkám) pokrm, který má Bůh připravený pro svůj lid. Dopřej to, Pane. Čekáme pokorně na svůj díl ve jménu Pána Ježíše Krista. Amen.

¹² Nechám nyní bratra Neville přečíst místo Písma o zmrtvýchvstání. (Bratr Neville říká: "Matouš 28" a čte následující.)

Na skonání pak soboty, když již svítalo na první den toho téhodne, přišla Maria Magdaléna, a druhá Maria, aby pohleděly na hrob.

A aj, země třesení stalo se veliké. Nebo anděl Páně sstoupiv s nebe a přistoupiv, odvalil kámen ode dveří, a posadil se na něm.

A byl obličej jeho jako blesk, a roucho jeho bílé jako sníh.

A pro strach jeho zděsili se strážní, a učiněni jsou jako mrtví.

I odpověděv anděl, řekl ženám: Nebojte se vy, neboť vím, že Ježíše ukřížovaného hledáte.

Neníť ho tuto; nebo vstalt' jest, jakož předpověděl. Poďte, vizte místo, kdež ležel Pán.

A rychle jdouce, povězte učedníkům jeho, že vstal z mrtvých. A aj, předchází vás do Galilee, tam jej uzzříte. Aj, pověděl jsem vám.

I vyšedše rychle z hrobu s bázní a s radosti velikou, běžely, aby učedníkům jeho zvěstovaly.

Když pak šly zvěstovati učedníkům jeho, aj, Ježíš potkal se s nimi, řka: Zdrávy buďte. A ony přistoupivše, chopily se noh jeho, a klaněly se jemu.

Tedy dí jim Ježíš: Nebojtež se. Jděte, zvěstujte bratřím mým, at' jdou do Galilee, a tamť mne uzří.

Když pak ony odešly, aj, někteří z stráže přišedše do města, oznámili předním kněžím všecko, co se stalo.

Kteřížto shromaždivše se s staršími, a uradivše se, mnoho peněz dali žoldněrům.

Řkouce: Pravte, že učedníci jeho nočně přišedše, ukradli jej, když jsme my spali.

A uslyší-liť o tom hejtman, myť ho spokojíme, a vás bezpečny učiníme.

A oni vzavše peníze, učinili, jakž naučení byli. I rozhlášeno jest slovo to u Židů až do dnešního dne.

Jedenácte pak učedníků šli do Galilee na horu, kdež jim byl uložil Ježíš.

A uzřevše ho, klaněli se jemu. Ale někteří pochybovali.

A přistoupiv Ježíš, mluvil jim, řka: Dána jest mi všeliká moc na nebi i na zemi.

Protož jdouce, učte všechny národy, křtíce je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého.

Učíce je zachovávati všecko, což jsem koli přikázal vám. A aj, já s vámi jsem po všechny dny, až do skonání světa.

13 (Prázdné místo na pásku) . . . a připoj Své požehnání ke čtení Tvého Slova.

14 Nyní bychom chtěli opět oznámit bohoslužby na zítřek. Budeme pokračovat v 9,30 hod. s ranní bohoslužbou, jakmile zde budeme hotovi. Nazýváme tuto bohoslužbu naší bohoslužbou vycházejícího slunce. A musíme vám také oznámit velké věci ohledně minulých shromáždění. Chtěli bychom, abyste vy, kteří jste nemocni a ztrápeni, přišli dnes ráno všichni s vírou, že tento zmrtvýchvstalý Ježíš dnes žije a je přesné týž, který vždy byl. On se ani trochu nezměnil.

15 A teď bych chtěl přečíst malý odstavec Písma, který se nachází v 19. kapitole Jobově a začít 15. veršem.

Podruhové domu mého a děvky mé za cizího mne mají, cizozemec jsem před očima jejich.

Na služebníka svého volám, ale neozývá se, i když ho ústy svými pěkně prosím.

Dýchání mého štítí se manželka má, ačkoli pokorně ji prosím, pro dívky života mého.

Nadto i ti nejspatnější pohrdají mnou; i když povstanu, utrhají mi.

V ošklivost mne sobě vzali všickni rádcové moji, a ti, kteréž miluji, obrátili se proti mně.

K kůži mé jako k masu mému přilnuly kosti mé, kůže při zubích mých toliko v cele zůstala.

Slitujte se nade mnou, slitujte se nade mnou, vy přátelé moji; nebo ruka Boží se mne dotkla.

Proč mi se protivíte tak jako Bůh silný, a masem mým nemůžete se nasytiti?

Ó kdyby nyní sepsány byly řeči mé, o kdyby v knihu vepsány byly,

Anobř rafijí železnou a olovem na věčnost na skále aby vyryty byly.

Ačkoli já vím, že vykupitel můj živ jest, a že v den nejposlednější nad prachem se postaví.

A ač by kůži mou i tělo červi zvrтали, však vždy v těle svém uzřím Boha.

Kteréhož já uzřím sobě, a oči mé spatří jej, a ne jiný, jakkoli zhynula ledví má u vnitřnosti mé.

16 Chtěl bych jako text vzít co nalézáme u Joba 19: *Já Víím.*

17 Tehdy byl patriarcha asi tak, jako jsme dnes my. Měl velké těžkosti, říkáme: “byl v tom až po uši” a byl zoufalý. Seděl po mnoho dní na hromadě popela a pokoušel se najít slova, která by ho potěšila; pokoušel se najít něco, co by mu dodalo odvahy, něco co by mu mohlo dát útěchu, když viděl, že jeho život mizí.

18 Zprvce byl starým mužem, přibližně 90 let starý a ruka Boží se pozdvihla proti němu. Nuže, my víme, že se ho Bůh svou rukou nedotkl, ale že Bůh dovolil satanovi se ho dotknout. Bůh své věci vykonává prostřednictvím vykonavatelů, kteří věci provedou. Když Bůh chce učinit něco zlého, dává souhlas ďáblu, aby to učinil a když chce učinit dobré, má své služebníky, které pošle.

19 Satan se dotknul Joba s cílem ho vy-zkoušet, neboť on a Bůh měli debatu. Bůh řekl satanovi: “Mám na zemi jednoho služebníka, že podobného není. Cokoli mu řeknu, to učiní. Je to dokonalý muž a spravedlivý muž.”

20 Satan řekl: “Když mi ho nyní necháš, způsobím, že TI bude do tváře zlořecit.”

21 Toto přivedlo Joba, patriarchu, který nic o tom nevěděl, do hluboké tísně. Ale stejně zde bylo něco, co stále udržovalo jeho správný postoj ke Kristu poté, když mu bylo všechno odňato. “Já vím, že můj Vykupitel žije”, řekl.

²² Přicházíme na tato místa. I my se můžeme dostat do stejné situace. Jeden každý z nás. Věřím, že jsme se zde dnes shromáždili za stejným účelem. Všichni jsme na hromadě popela. Máme své těžkosti, naše “povznesení a poklesky”, své špatné okamžiky, své nemoci, svoje bolesti a svá zklamání. A tak přicházíme tohoto rána, tohoto velikonočního rána, abychom našli slova útěchy, jako se pokoušel Job najít útěchu u svých přátel.

²³ Nikdo z nich nemohl Jobovi útěchu poskytnout. Obviňovali ho, že je tajným hříšníkem, protože měl těžkosti. Potom, uprostřed všech těchto nesnází, sestoupil Bůh k jeho záchraně.

²⁴ Job měl pochybnosti. Neboť věděl, že se nejedná jen o jeho nemoc a jeho vředy, jeho těžkosti a trápení, že ztratil svou rodinu a všechno své bohatství, byl blízek smrti. Ale byl již starým mužem, pokročilý věkem a věděl, že se naklání do hrobu. Protože to věděl, věřil, že je někdo, kdo ho přivedl na zemi, že nemohl přijít skrze sebe samého. Věděl, že vzešel z otce a matky a onen otec a ona matka museli také někoho mít, který je přivedl na svět. A tak to muselo jít nazpět až k originálu: “Kdo přivedl toho prvního?”

²⁵ Potom se podívoval následujícím: “Je to zvláštní, že zde putuji s životem vyšším, než těch zvířat a vyšším životem, než těch rostlin.” Ale shledáváme, že řekl: “Když umře strom, ožije znovu. Zemře-li květina, zase ožije.” Ale řekl také: “Když ulehne člověk a vypustí ducha, kde je? Jeho synové přicházejí a truchlí pro něj, aby mu prokázali poctu a on to nevnímá.” Pozastavoval se: “Jaký je pro to důvod, že Bůh obživuje znovu takový život, jaký mají květiny a rostliny, ale člověk žít znovu nemůže?” Toto vše ho kormoutilo.

²⁶ My si z tohoto uzávěru dnes ráno něco vezmeme. To je to, proč jsme zde. Velikonoční příběh jsme slyšeli znovu a znovu. Četli jsme jej zepředu i zezadu, v rozhlasových vysíláních dnes o tom uslyšíte mluvit různé kazatele. Ale já jsem si pomyslel, že k této otázce dnes ráno se svoji malou skupinou, jež mi Bůh svěřil, přistoupím z jiného pohledu a pokud možno, vyjdu z této pozice: Proč se dostáváme do těchto obtíží? Co způsobuje tyto věci? Proč musí být křesťan vždy něčím zmatený? Proč nemá všechno pro křesťana probíhat dokonale? Ale není to tak a my to víme.

²⁷ Někdy máme víc potíží, co jsme se stali křesťany, než jsme měli v době, kdy jsme ještě byli hříšníky. Jistě, stojí psáno: “Mnohé jsou úzkosti spravedlivého, ale Bůh jej ze všech vytrhuje.” Bůh přislíbil mnohé úzkosti, zvláštní pocity a nevšední věci, které jsou nad naše chápání, ale děje se tak vždy k našemu dobru. Nemůžeme tomu jen rozumět, neboť kdybychom tomu mohli porozumět, potom by to nebyla pro nás žádná víra. Potom bychom šli rozumem. Ale my to činíme, my to máme a skrze viru věříme Jeho Slovu, že to pro nás způsobí něco dobrého.

Kdybychom to dnes, tohoto rána mohli pochopit. Kdybychom mohli porozumět, že všechny naše těžkosti. . . Nikdo z nás není vůči tomu imunní. Kdybychom si mohli uvědomit, že nám tyto věci jsou k dobru!

²⁸ Na jednom místě v Bibli stojí psáno, že: “protivenství, která je nám třeba snášet, jsou pro nás cennější než samo zlato, neboť je to Bůh, který nám tato protivenství dává.” Poté, co jsme se stali Jeho vlastnictvím, po našem vyznání a našem křtu a našem slibu kráčet životem za Ním, slouží každé protivenství, které nás potká, ke zdokonalení nás k Jeho slávě. Má nás to přivést k tomu, že se nám Bůh může stát skutečnějším, než byl předtím, než protivenství přišlo.

²⁹ A já se chci dnes ráno ztotožnit s Jobem a říci, že jsem žil dost dlouho, abych věděl, že to je pravda. Viděl jsem to ve svém vlastním životě, že po každé, když nastane nějaká taková situace, kterou nemohu obejít, podejít nebo přejít, pak Bůh způsobí cestu a konec je nádherný. Já se jen obdivuji, jak to Jeho Milost působí. ON to však činí.

³⁰ Myslete na to, že satan ve všech těchto příležitostech se pokouší nás znervoznit a rozčítit, abychom mysleli: “Ó, proč se toto stalo? Proč bych nemohl být takový?”

³¹ Před několika dny jsem se vrátil z nejskvostnějšího a nejnádhernějšího místa, které jsem kdy ve svém životě viděl, byla to velká budova našeho bratra Orala Robertse. Když jsem uviděl ten mramor, bez jediného okna, ale jak to všechno bylo uspořádáno! Byl jsem v Hollywoodu, byl jsem v královských palácích, byl jsem téměř všude na celém světě, kde jen to bylo možné a ve všech těch skvostných, libezných místech a příbytcích, ale nikdy jsem neviděl něco, žádné místo, které by se s tím dalo srovnat. Jak ty malé hliníkové drátky jsou uvnitř vzájemně propletené a ó, nikdy jsem neviděl ve svém životě nic nádhernějšího. Když jsem tamtudy procházel a hladil svými rukama ty dlouhé pilastry a tu mohutnou ž ulu, všechno v podobě trojice Otce, Syna a Ducha Svatého, a ty řezby na tom. Všechny tyto věci. Přišel jsem právě od bratra Tommy Osborna a viděl tam jeho velké, obrovské dílo pro Pána.

³² Stál jsem venku, díval se zpět na budovu. Pomyslel jsem si: “Bože, stal jsem se zřejmě pokrytcem a zřejmě jsem byl zavržen, neboť služby těchto mužů vzešly z moji.” Pomyslel jsem si: “CO? Možná, že nejsem tak hodný důvěry, Pane, že mi nemůžeš svěřit něco takového. Dokonce se mne teď pokoušejí poslat do káznice pro těch několik málo dolarů, které jsi mi nechal k úhradě za ta polní tažení atd. A proč jsem tedy takový pokrytec, nebo proč jsem taková nedůvěryhodná osoba?”

Byl jsem na hromadě popela, jako Job.

³³ Když jsem tam venku stál, sotva jsem popadal dech před takovou vznešeností, že takový chudý chlapec, který se narodil

bez přístřeší, nějaký letniční, mohl dokázat a dotáhnout to až k takové obrovské budově. Pomyslel jsem si: “Ó, Bože, asi nejsem hoden.”

³⁴ A tu právě sestoupil tichý hlas těmi chodbami, který pravil: “Já jsem přece tvůj díl.”

³⁵ Poté jsem si pomyslel: “Ó, Pane, Bože, ó, potom mne jen tak ponech, Pane. Já . . . neboť bych neměl tu inteligenci, vytvořit pro Tebe tak veliké dílo. Jsem negramotný člověk. Avšak, pokud jsi TY mým dílem, jsem Tvůj a TY mne povedeš. Nemohu vést sám sebe. Avšak, ó Pane, veď mne!”

³⁶ Jsou to tyto kritické hodiny, které nás tisknou do posvátných písků. Bylo to v Bibli. A pamatujte, ať je tíseň jakkoli velká, satan vás zbavit života nemůže, dokud Bůh s vámi není hotov. Není nic, co se vám přihodí, aniž by to Bůh dopustil. Nemůže se přihodit nic špatného, aniž by to Bůh dovolil. Co ON činí, slouží k vašemu dobru. Přemýšlejte o tom.

³⁷ Tehdy, když přišla potopa, aby zničila svět, nemohla zahubit Noema. Noe nemohl být zahuben, protože Bůh měl pro něj úkol, který měl vykonat.

³⁸ Jednou bylo několik Hebrejských mládenců, které známe jako Sedracha, Mizacha a Abdenága v zajetí velkého národa. Byli postaveni do situace, kde museli učinit rozhodnutí, kde se něco muselo stát. Jejich víra byla podrobena zkoušce.

³⁹ A je-li vaše víra podrobena zkoušce, nesmíte selhat. Zůstaňte právě přítom, co věříte.

⁴⁰ Když před to předstoupili, byla jejich víra podrobena zkoušce. Procházeli kritickou hodinou. Nepřišli jen na hromadu popela, ale šli do ohnivé pece. Avšak satan je nemohl zahubit, protože Božího cíle nebylo ještě dosaženo. Oni tam mohli vejít s touto nadějí: “Vím, že můj Vykupitel žije!” Mohli vejít s touto nadějí: “Jsme si jisti, že Bůh je sto nás z této ohnivé pece vysvobodit, ale přesto všechno se před obrazem neskloníme.”

⁴¹ Satan si je nemohl vzít. Nemohl Noema utopit v potopě, pokud Boží záměr nebyl dosažen. Nemohl Hebrejské mládence spálit, pokud Boží úmysl nebyl dosažen. Nemohl zahubit Joba vředy a trápením, pokud nebyl dosažen Boží úmysl. Ani lvi nemohli sežrat Daniele, dokud cíl Boží nebyl dosažen. Ani smrt a vysoký věk si nemohly vzít Abrahama, pokud nebyl cíl Boží dosažen.

⁴² A stejně nemůže vzít vás, ani mne, pokud nebude účel Boží v našem životě vyplněn. Tak z toho čerpejte útěchu.

⁴³ Proč dopouští Bůh soužení? Bůh zaprahá těžkosti, dává uzdu do jeho tlamy, aby HO byly poslušny a tyto těžkosti nás přivádějí do těsnějšího společenství s Bohem.

44 Nebylo žádné duhy před potopou. Avšak poté, co na Noema doléhla ta situace, ve které byl, když se plavil v bouři 40 dní a nocí v malé arše zmítané vodami nahoru a dolů. Bylo to potom, když potopa přešla, kdy poprvé spatřil duhu, smlouvu naděje, smlouvu zaslíbení. Poté, co prošel soužením, uviděl zaslíbení.

45 Tak vidíš zaslíbení, když jsi prošel soužením. Mám rád následující verše nebo žalm:

Musím být domů donesen
na květinovém lůžku pohodlí,
zatím co ostatní bojují
a k dosažení odměny
se plaví krvavými moři?

46 Prosíme o útěchu a pokoj. Bůh nám dává to nejlepší, co nám může dát: protiventství a soužení. To je lepší, než útěcha a pokoj. Naše útěcha leží na druhé straně řeky.

47 Ne dříve, než byli Hebrejští mládenci násilím přinuceni vejít do ohnivé pece, v jedné z jejich největších zkoušek, uzzřeli Jediného podobného Synu Božímu, stát mezi sebou. Jejich soužení způsobilo, že Syn Boží stanul mezi nimi, ve vánku, který odvál žár. Avšak Utěšitel se neobjevil dříve, než vešli do ohně.

48 Byl to Daniel, který se ve svém srdci rozhodl, že se neposkvrní věcmi tohoto světa a byl násilně podroben zkoušce, zda se bude modlit Bohu nebo půjde do jámy lvové. Avšak bylo to potom, co přišel žár a on byl uvržen do jámy lvové, pak potom uzzřel anděla Páně stát uprostřed, který je zadržel, tím velkým ohnivým sloupem stojícím mezi ním a lvy. A lvi se ho zmocnit nemohli, neboť prošel zkouškou a pokušením a těžkostmi. Věděl, že Bůh je mocen ho z toho vysvobodit.

49 Když Abraham spatřoval, jak země nevydává úrodu a přišlo sucho, a Lot se oddělil a odešel a nádherně žil ve světě; bylo to poté, co slyšel nárek a pláč svých pastýřů, kteří neměli pastvu pro svůj dobytek, avšak on setrval v zemi, kterou mu Bůh dal a řekl mu, aby v ní putoval. A onoho dne, když byla jeho trpělivost zkoušena až do krajnosti, bylo to onoho dne, když jeho zkouška minula, kde on tvář pod dubem rozmlouval s Elohimem. Bylo to poté, co zakusil svá protiventství a poté, co prošel soužením, kdy se mu Bůh zjevil v podobě člověka a seděl tam a řekl mu, že je ženatý a jméno jeho ženy je Sára a že se MU ve stanu za Ním směje. Tehdy to bylo, když HO Abraham nazval Elohimem. Bylo to po protiventství a soužení.

50 Ó, kéž by se dnes církev probudila, aby shledala, že po trampotách, zkouškách, posměchu a vysmívání atd., kterými třeba bylo církvi projít, té letniční církvi, že vidíme ve svém středu Boha činícího velká znamení a zázraky.

Po útrapách a těžkostech dne,
když všechno už minulo,
potom konečně uzzříme Ježíše.

Bude mne očekávat
 Ježíš, tak čistý a věrný.
 Na Svém nádherném trůně
 bude nás vítat doma,
 až uplyne den.

Pracujme tedy, dokud je ještě den.

⁵¹ Museli bychom mnoho našeho času dnes ráno vynaložit na to, když bychom chtěli mluvit o všech těch velkých mužích. Prošli zkouškami a uviděli Boha. Prošli zkouškami a uviděli anděly. Prošli zkouškami: a zjevení a viděli znamení a zázraky atd.

⁵² Avšak ó, nikdo z nich nespatrił to, co uviděl Job. Všem těmto mužům, ačkoli viděli anděly, Boha a všechny ty věci, nebylo dáno vidět něco, co by jim poskytlo naději až za hrob. Ale Job viděl zmrtvýchvstání! On viděl Velikonoce. Uviděl to, co utěší každé srdce. Když se tak stalo, vykřikl: “Nechť jsou tato moje slova vytištěna do knihy! Ó, nechť jsou vyryta železným pérem do skály!”

⁵³ Hled'te, všechno se obrátilo proti němu. Dokonce jeho služebníci nechtěli s ním mluvit. Jeho žena mu byla cizí. A on tam seděl na hromadě popela v době oné velké zkoušky. A církev přišla a otočila se na sedm dní k němu zády. Nebylo nikoho, kdo by jej potěšil.

⁵⁴ Musel ve vidění spatřit Velikonoce, když zvolal: “Já vím, že můj Vykupitel žije, a v posledních dnech stane na zemi. Já vím! Ó, moje slova ať jsou vyryta železnou rafiží do kamene, ať tato moje slova nikdy nezaniknou, neboť vím, že můj Vykupitel žije! Já vím! Já vím!”

⁵⁵ Co víš, Jobe? “Já vím, že můj Vykupitel žije!” Všimli jste si, že tam nežil pouze jen někdo, nýbrž že byl pro Joba také Vykupitelem!

⁵⁶ Ó, velebeno budiž Jméno Páně. Jsem tak šťasten, že jsem částí Velikonoc, že jsem částí toho zmrtvýchvstání! I my jsme toho částí dnešního rána, neboť v nás přebývá ten zmrtvýchvstalý život (to znamená: účastník), který nám přinesly Velikonoce. “Já vím, že můj Vykupitel . . .” Co ty víš? Já to netuším; dnes máme příliš mnohá tušení. “Já vím, že můj Vykupitel žije.” Ano, Pane.

⁵⁷ Nuže? kým ON byl? Kdyby žil, byl by pro Joba Vykupitelem. “Můj . . .”, osobně: *můj*, “můj Vykupitel žije.”

⁵⁸ A co víš ještě, Jobe? Co jsi uzřel v tom vidění? “A v posledních dnech stane na zemi. A přestože červi rozvrtají mé tělo, uzřím ve svém těle Boha. Já sám HO uzřím. Já vím, že můj Vykupitel žije, a ON stane posledního dne na zemi. Přestože moje ledví je ztráveno ve mně, přestože červi rozvrtají mé tělo, uzřím ve svém těle Boha.” Tím to bylo to největší vidění.

59 Daniel viděl Anděla. Hebrejští mládenci viděli Syna Božího. Noe viděl duhu. Abraham viděl Boha tváří v tvář. Ale Job viděl Zmrtvýchvstání, Job hleděl dopředu. Všichni patriarchové a velcí svatí Bible vyhlíželi tento den s jistotou skrze ta vidění a svá zjevení, že čas Zmrtvýchvstání přijde.

60 A nyní vidíme, že se dějí velké věci. Vidíme velkou Boží moc. Vidíme velké věci, které ON může činit. Nemůžeš se dívat na slunce a nevědět, že to je moc Boží, která unáší ten svět kolem slunce. Nemůžeš vidět příchod jara, aniž bys sis byl vědom, že u toho je Bůh. Můžete spatřit uzdravení slepých očí, hluchých uší a vědět, že to je Bůh. Ale co by bylo, kdyby to vše se dělo a potom co zemřeme, je všechno pryč? Avšak zmrtvýchvstání, Velikonoce, ó, to vše, co Bůh kdy zaslíbil, to bylo Vzkříšení.

61 Musí dojít k ukřižování, dříve než můžeme mít vzkříšení. A před tím, než církev bude vstavu uzříť Sílu vzkříšení, dříve než já sám budu moci vidět novou službu, dříve, než vůbec budete moci vejít do nového společenství s Bohem, musí dojít k ukřižování sebe sama, tím může přijít vzkříšení. Musíme odumřít našim vlastním myšlenkám, našim vlastním cestám a všemu, co nás obklopuje a projít zkouškami a souzenými, abychom mohli uzříť nové vzkříšení, nový Život. Předtím, než se hříšník vůbec může stát křesťanem, musí přijít smrt a potom vzkříšení.

62 Dříve, než Abraham mohl spatřit Elohima, muselo přijít 25 let zkoušky. Dříve, než Hebrejští mládenci mohli spatřit Syna Božího, museli vejít do pece ohnivé. Dříve, než Daniel mohl spatřit Anděla, musel jít do jámy lvové. Dříve, než Job vůbec mohl spatřit Vzkříšení, musel úplně klesnout a ztratit vše, co měl, ale potom uzřel skrze vidění!

63 Když Job skrze vidění mohl tak pevně stát na zaslíbení, oč více bychom to měli my, potom, co Kristus vstal z mrtvých a stal se prvotinou těch, kteří zesnuli a poslal nazpět na nás Ducha Svatého jako pečeť zaslíbení, abychom také mohli žít. "Já živ jsem, i vy žít budete"! Vidouce mezi námi působit Jeho velkou přítomnost a činit mezi námi tytéž znamení a divy, které činil, když byl na zemi a ony nám dávají naději. Přicházíme ke vzkříšení a máme potom setrvávat na naší hromadě popela? Sestupme dnes ze své hromady popela s novým viděním, s novou silou, s novým rozhodnutím, že uzříme Boha sestoupit v Jeho Moci. Spatřujeme přicházet vzkříšení těch věcí.

64 Jsme v čase smrti. Sedíme v branách smrti. Národy sedí v branách smrti.

65 Rusko teď objevilo novou zbraň, jak jste všichni slyšeli v rádiu i jinde. Už nepotřebují přiletět sem nad nás a nechat všechno bombou vyhodit do vzduchu. Jim stačí jen to malé něco sem přinést a skrze své špióny rozmístit, nějaký malý krám (zbraň) do nějakého národa rozstříknout a jeden každý bude po dobu 24 hodin ochrnut. Oni sem vejdou a než se probudíš, je tu

Rus, který tě kope do boku, velký ruský voják, který zabere tvůj dům, tvoji ženu zhanobí a tvé děti vyhodí na ulici. Oni to mohou učinit. Neustupují ani trochu. Oni to mají. Nikdo neví, co to je. Hled'te, všechno to klape. Oni to mohou nyní použít a nepotřebují mít před tím žádný strach, poněvadž jinak nikdo to nemá.

⁶⁶ Nevíme, jak to přijde a co se stane. Ale jedno víme, že jsme na hromadě popela. Národ je na hromadě popela. Svět je na hromadě popela.

⁶⁷ A protože svět je na hromadě popela, jsem tak šťasten, že Duch Boží může přijít a my můžeme říci: "Já vím, že můj Vykupitel žije a posledního dne stane na této zemi!" Jednoho dne přijde! Není divu, že básník napsal:

Když žil, miloval mne. Umíraje, zachránil mne.
Jsa pohřben, odnesl pryč mé hříchy.
Vstana z mrtvých, mne navždy osvobodil.
Jednoho dne přijde, ó slavný den!

⁶⁸ Bylo třeba Getsemane s krvavými krůpějemi agonie prosakujícími jeho kůži. Hrůzná bolest Golgaty byla nutná, dříve než mohl přijít důkaz Věčného Boha, který může křísit mrtvé. Getsemane a Golgota byly nutné, aby nastaly Velikonoce. Vskutku tak to bylo.

⁶⁹ Ó, jak byli ti apoštolové onoho rána skleslí, až Petr řekl: "Tolik se bojím, myslím, že nyní půjdu prostě znovu lovit ryby. Půjdu zase tam. Já jsem HO viděl."

⁷⁰ Měli velkou naději a věřili dokud nepřišli k onomu tmavému místu. Co učinil Bůh? Přivedl apoštoly na hromadu popela. Přivedl je na to místo, kde jim měla být utvrzena jejich vira.

⁷¹ Petr řekl: "Viděl jsem HO činit dole v Galilei velké zázraky. Avšak, ó, ON leží tam dole v hrobě, mrtvý a studený! Myslím, že prostě půjdu dnes ráno dolů k moři, rozestřu síť a prostě půjdu lovit. Možná že dohlédnu přes moře a budu to vyhledávat. Vzpomínám si, že jsem HO viděl, jak na nás na břehu čeká. Myslím, já tam prostě půjdu."

⁷² A apoštolové pravili: "Víš co? Myslím, že půjdeme s tebou." Ó, byli srazeni. Plakali, až jejich oči opuchly.

⁷³ Jak to máme vědět, co nyní! Jak to máme vědět! Nám všem je to známo.

⁷⁴ Vzpomínám si na to, jak jsem ukládal do hrobu jednoho drahouška, tam nahoře, na pahorku, kterému se říká "Východní" nebo také "Walnut Ridge - hřbitov". Jak jsem tam uložil malé dítě! Plakal jsem v náručí matky, až... plakal až jsem už více plakat nemohl. Udělal jsem vše, co jsem věděl. Až jsem vzal pušku, abych se pokusil spáchat sebevraždu, v takovém rozpoložení jsem byl. A stalo se to v té hodině v tom malém prostoru tam nahoře, na mých kolenou, když se nebe otevřelo a já jsem je tam viděl stát v lesku nesmrtnosti. Bylo to v hodině,

kdy jsem cítil její paže na svých ramenou a ona řekla: “Bill, ty tomu nerozumíš. My jsme na tom o mnoho lépe, než ty.”

⁷⁵ Vidíte, je třeba ukřižování. Květina musí být rozdrcena, aby z ní mohla vyjít vůně. I život musí být rozdrcen, aby z něj mohlo vyjít to nejlepší. To je ten důvod pro to, proč Ježíš musel být rozdrcen, čímž vyjevil kým ON byl. Nemohl zde stanout před ukřižováním a říci: “Je mi dána všeliká moc na nebi i na zemi!” Ale po ukřižování mohl zde stanout a říci: “Je mi dána všeliká moc na nebi i na zemi.” Avšak co to způsobilo? Nejdříve bylo nutné ukřižování.

⁷⁶ Zdrcení a zklamání apoštolů bylo nutné. Uzřeli svého Spasitele. Toho, kterého milovali. A uviděli HO dokonce křísit mrtvé z hrobu. Viděli HO to učinit. Mysleli pak na to: “Tam leží ON sám, studený, v hrobě, dnešního rána.” Bylo to potření. . .

⁷⁷ Lidé, kteří Jej viděli otvírat oči slepým, stojícího tam a rozeznávajícího myšlenky, jež byly v lidských srdcích. Říkali: “Jak to ON mohl vědět, že tito ho budou následovat? Jak to věděl? Proč nevěděl? že HO Jidáš zradí? Proč nevěděl, že na horu přicházejí vojáci s kyji a meči a se vši ostatním, aby HO jali, když mohl rozeznávat jejich myšlenky?”

⁷⁸ Hled'te, ďábel na nich pracoval a přivedl je na hromadu popela, neboť oni jim chtěli vydat svědectví toho “Já vím”. (Ne: “Já se domnívám” nebo “možná je to tak”). “Já vím, já vim!”

⁷⁹ A myslíte na to, že tyto zkoušky budou na vás seslány tímtež způsobem, takže nebudete říkat: “Nu, možná že je toto správné, možná, že Písmo je pravdivé, možná Božské uzdravování je pravda, možná je pravdou Duch Svatý.” Ale jestliže tu zkušenost zažijete a z hromady popela sejdete a obdržíte Boží zjevení skrze křest Ducha Svatého, potom můžete zvolat: “Já vím, že můj Vykupitel žije, neboť ON žije ve mně.”

⁸⁰ Petr řekl: “Půjdu chytat ryby.” Apoštolové pravili: “Myslím, že jednoduše půjdu s tebou.” Tam byli na své hromadě popela, tam uprostřed moře a jejich nesnáze pokračovaly tímto způsobem. A já mohu jednoho z nich slyšet říkat: “Ó, Petře, jak se to mohlo stát? Jak se mohla stát taková věc, že Člověk jako tento může zemřít? Jak mohl být položen do hrobu takovým způsobem? Jak mohl stát a nechat si plivat do obličej a trhat vousy, nechat si nasadit na hlavu tuto korunu? Jak to mohl učinit a být přesto Bohem? Nemohu tomu prostě rozumět.” Ó, jaké zklamání!

⁸¹ A tu náhle pohleděli k břehu a měli totéž vidění, které měl Job, tam uzřeli, co viděl Job před čtyřmi tisíci léty. Tam na břehu stál Vykupitel živý a svěží, ON stál na břehu. Byl rozdělán ohem, na něm upečené ryby a promluvil, zval je.

Ježíš prostřel stůl,
kde svatí Boží budou nasyceni;

ON zve Svůj vyvolený lid:
 “Pojďte a jezte.”
 Svoji mannu sytí nás
 a pečuje o všechnu naši nouzi;
 ó, je to líbezné,
 večeřet vždy a Ježíšem!

Pomyslete, že ony velké události byly nutné!

⁸² Třeba onen apoštol Pavel, ten velký apoštol, který procházel svůj čas nesnázi, protože byl svědkem smrti Štěpánovy. Viděl, viděl jeho nenápadný obličej hledící k nebesům a kameny padaly na jeho tvář. Vzhlédl vzhůru a řekl: “Vidím nebesa otevřená. Vidím Ježíše, stojícího po pravici Boží.” Řekl: “Pane, nepokládej jim toto za hřích.” A Pavel dohlížel na kabáty a to jej na týdny a týdny uvrhlo na hromadu popela. Chodil sem a tam, jeho mysl se kalila, až se nalezl na cestě do Damašku, aby se pokusil vybojovat východisko, podoben muži, který se utíká k lahvi whisky, aby v ní utopil svůj žal.

⁸³ Uprostřed toho přišel hlas z nebe, velké zářící Světlo, řkoucí: “Sauli, Sauli, proč Mne pronásleduješ?” Uviděl HO. Poznal HO, že to je zmrtvýchvstalý Ježíš; tentýž, jehož smrti byl svědkem, opět vstal.

⁸⁴ Ó, vzpomínám si na svůj vlastní život na cestě ke zkáze, když jsem uslyšel sladký hlas: “Já jsem Ježíš. Byl jsem jednou mrtev, ale žiji navěky. Protože žiji, můžeš žít také ty.” Od té doby jsem vložil svou ruku do Jeho, důvěřoval jsem MU, když mi bylo jítí temnotou. Přijdou-li okamžiky, v nichž nevidím kudy jít, důvěřuji MU přesto.

⁸⁵ Každý křesťanský věřící musí být uvržen do takových zkoušek. Každý křesťanský věřící se musí octnout na hromadě popela, aby mohl povstat se zkušeností: “Já vím, že můj Vykupitel žije!”

⁸⁶ Dnešního rána jsme sem nepřišli jen posedět a pohovořit o nějaké historické události, která je zcela pravdivá, nýbrž přišli jsme sem dnes ráno s přesvědčením: “Já vím, že Ježíš Kristus je Syn Boží; já to vím, bez jakéhokoli stínu pochybnosti! Já vím, že vstal z mrtvých, a že žije dnes ve mně. ON je můj a já jsem Jeho. Jsem spolu s Ním dědicem Království Božího.

⁸⁷ Velikonoce! Velikonoce přinášejí něco nádherného, vzkříšení, novou naději. Máte ji dnešního rána? Je ve vašich srdcích? Víte, že váš Vykupitel žije a že nechá všechny věci spolupůsobit?

⁸⁸ Ty říkáš: “Bratře Branhame, sedím zde a čekám na modlitební řadu.”

⁸⁹ Bůh právě toto nechává působit k dobrému. Proč se ten krásný malý chlapec narodil slepý? Protože Bůh chtěl být oslaven a obrátit město vzhůru nohama. Samozřejmě, Bůh ví, co čini.

Bůh to ví. ON nás přivádí na hromadu popela, s cílem, aby nám ukázal Svou slávu.

⁹⁰ Proto to říkám dnešního rána, příteli. Po 31 letech služby Pánu, po 31 letech lopocení na poli, chtěl bych k tomu vydat své svědectví. Viděl jsem zklamání. Prožíval jsem doby, v nichž jsem se modlil za něco, úpěl pro něco a prosil o něco a nedostalo se mi toho. Ale když nyní budu trpělivě Boha očekávat, pak vím, že to působí k dobrému, že to funguje správně, že se děje přesně to pravé.

⁹¹ Když jsem ztratil své dítě, svoji malou Sharon, já . . . bylo to něco, co mne přivedlo ke klopýtnutí. Říkal jsem si: “Jak to může sloužit k dobrému? Jak to může být k dobru?” A měsíce později, když jsem ji viděl stát ve vši kráse mladé dívky a jak ke mně promlouvá, stojíc tam vedle starého rozbitého potahu. Uviděl jsem, že kdyby byla žila, mohla jít nesprávnou cestou. Bůh si ji musel vzít, pokud byla něžná a milá. Já vím, že ji opět spatřím. Já vím, že ji uvidím, vím to bez stínu pochybnosti.

⁹² Myslím na svoji ženu, které bylo 22 let, když mi byla vzata, téměř ještě dívka; mladá maminka. Když v novinách byl nadpis: “Mladá matka, kazatelova . . ., umírá právě.” Ó, jak mi srdce krvácelo! Nevěděl jsem, co si mám počít.

⁹³ Ale dnes vím, že mi to vše sloužilo mému dobrému. Já vím, že život musí být rozdrčen, presován a vymačkán, aby to, co v něm bylo, se vyjevilo. Bylo v něm příliš mnoho Branhama, to muselo být vymačkáno, dříve, než se Bůh mohl nechat poznat.

⁹⁴ Bylo příliš mnoho vašeho ve vás, co z vás Bůh skrze zkoušky musel vymačkat. A během tohoto presu to bylo těžké. Ale po nějakém čase se nebe znovu vyjasnilo a pak vidíte Boží úmysl. Potom voláte: “Já vím, že můj Vykupitel žije a posledního dne stane na zemi! Přestože červi toto tělo zvrtají, budu ve svém těle vidět Boha!” Tato malá soužení a podobné jsou jen dočasné a pak pominou a zmizí. Avšak prospějí k vašemu dobrému. Pomysleme na to, že Bohu vejde z toho sláva.

⁹⁵ Skloňme na okamžik své hlavy. Před modlitbou bych se chtěl zeptat, zda zde není někdo, kdo by si přál, aby na něj bylo slovem modlitby pamatováno, dříve, než ukončíme. Bůh vám žehnej. Kolik zde přítomných chce říci: “Chtěl bych, aby mi Bůh nyní v hodině mého soužení dal novou zkušenost, abych mohl opět nově vykročit”? Zvědněte své ruce a řekněte: “Přeji si, aby toto bylo pro mne vzkříšením, velikonoce, které mne pozvednou do nových nadějí a nové síly, nového zdraví a nové radosti.” Bůh vám žehnej, moji draží.

⁹⁶ Ó, náš Bože a náš Spasiteli, jsme TI tolik vděční za tyto Velikonoce, za to, co znamenají pro naše srdce. A skrze víru, tam na druhé straně, v té zemi na druhé straně, můžeme spatřit příchod Pána Ježíše, jak se právě připravuje, oblékaje Svůj

královský šat. A církev se obléká, ženich jí odívá v její svatební šat. Chystá se v brzké době veliké setkání.

97 Tato hromada popela nemůže trvat věčně. Když slyšíme lidi jak se smějí, jak si z nás tropí žerty a nazývají nás utrhačně "fanatik (svatoušek)", dělají si z nás bláznů a říkají, že to nemáme v hlavě v pořádku, ó, to nemůže trvat navždy, Pane. Avšak buďme jako Job a držíme své svědectví. Buďme jako Daniel v jámě lvové nebo jako Hebrejští mládenci v peci ohnivě, nebo jako Abraham na své pouti.

98 Pomoz nám, ó Pane, abychom zůstali věrni, dokud nevidíme, že nastává ta velká událost: "Až zazní trouby a zesnulí v Kristu vstanou; my, kteří jsme živí a pozůstáváme, budeme v mžiku proměněni, v okamžiku." Potom nastanou pro nás Velikonoce, z kterých se Kristus těšil tohoto rána před asi devátnáctistý léty a řekl: "JÁ živ jsem, i vy živí budete."

99 "Ježíš, který byl z našeho středu vyzdvížen, vrátí se zpět stejným způsobem, jakým odešel." Uzříme Jež, dokonce každou jizvu na Jeho ruce a každý otisk trnů na Jeho hlavě. Uzříme Jež.

Ó, já Jež poznám, já Jež poznám;
a vykoupen budu stát po Jeho boku.

100 Ano, Pane, mé ubohé srdce a slabé tělo se začíná sklánět pod tíhou starostí a námahy na polích žně, na misijních polích, vlivem vzletů a poklesků a lhostejností arogantních kazatelů a podobně, a posměvačných lidí a zlých mocností kolem dokola. Avšak, Pane, jednoho dne přijdeme jako Eliáš tam k řece. Pohlédneme přes ni a hle - za uzdu ke každému keři je připoután ohnivý kočár, který nás odnese. Dej nám poznat, že tyto hromady popela jsou jen závoje, zakrývající nám to velké, co leží před námi, tu velkou nádheru.

101 Kéž bychom zůstali věrni jako Job, dokud Jež nespatrieme tváří v tvář. Kéž bychom byli věrni jako byl náš Pán - náš příklad - abychom také šli na Golgotu ochotni se nechat ukřižovat, aby v našem životě mohlo nastat vzkříšení. Dopřej to, Pane.

102 A jsou-li zde posměvači, jako kdysi byl Pavel, kteří si tropí žerty, necht' naleznou dnešního rána na své cestě domů Velikonoce. Dopřej to, Pane.

103 Modlíme se, Pane, aby ti, kteří jsou na hromadě popela, zkázy, na hromadě popela nemoci, aby toto byla ta hodina, v níž budou osvobozeni.

104 Včera večer jsem hovořil venku u obytného vozu s jednou nenápadnou paní a s jejím mužem; jak tam ve Phoenixu byli ve velmi vážné situaci - oba měli na sobě velké nádory - dnes jsou naprosto zdraví a normální. Malé děcko, jehož srdce mělo být vyřazeno, sedí dnes ráno v této budově - normální, zdravé. Malý slepý chlapec, který kdysi tápal temnotou a nikdy neužřel denního světla, dnes chodí a vidí jas dne. Ó, Bože, jak TI za

to děkujeme! Všechno vzhlíží tam za oponu k onomu slavnému dni vzkříšení. Dopřej to, Otče. A necht' poznají, že ty věci tak musely být, aby ten malý, slepý chlapec prohlédl, aby to malé dítě se srdečními potížemi, může ostatním vydat svědectví. Všechny tyto věci spolu působí k dobru těm, kteří TĚ milují.

¹⁰⁵ Všechno je nám umožněno, neboť tu byl Jeden, který byl poslušný ve zkoušce, byl zde Jeden, který obstál ve zkoušce, to byl Ježíš. Byl to ON, kdo byl tak poslušen Otci, až Jej Velikonočního rána Otec vzkřísil, neboť nebylo možné, aby Jej smrt mohla zadržet. "Protože ne dopustím, aby můj svatý viděl porušení, ani nenechám Jeho duši v pekle." Neboť byl shledán věrným, vždy konaje to, co bylo milé Otci.

¹⁰⁶ Bože, necht' zůstaneme vždy věrní na místě našich povinností. Lhostejno, jaké jsou naše zkoušky a naše potíže, nebo cokoliv, dej, abychom mohli vždy říci: "Já vím, že všechny věci slouží k dobrému těm, kteří Boha milují." Dopřej to, Otče.

¹⁰⁷ Žehnáme tyto lidi dnes ráno Tvým požehnáním. Přišli časné ze svých domovů, přišli do modlitebny. Přišli, aby se jim dostalo útěchy. Necht' jdou dnešního rána domů, v síle Ducha Svatého s hořícím srdcem, aby jdouce po ulici, byli podobní těm, co přicházeli z Emauz, říkáte: "Nehořelo naše srdce v nás, když k nám na cestě promlouval?" Dej to, Otče. Předávám TI je nyní, ve jménu Pána Ježíše Krista. Amen. V pořádku, bratře Neville. Měj na paměti bohoslužby.

¹⁰⁸ Dnes ráno nebudeme mít žádné modlitební lístky, protože, když máme modlitební listky, pokud zde mám stojící lidi, přesto se spoléhám na onen dar. Musím mít místo, kde to odložím stranou, kde mohu vyjít a mohu. . . obávám se. Zdá se, že jsem polekaný a bojím se, že udělám chybu. Prohrát bitvu neznamená prohrát válku. Patton prohrál mnoho bitev, ale nikdy neprohrál válku. To je správné. A my také prohrajeme mnohé boje, ale válku neprohrajeme. Mnohokrát budu chybovat, ale neztratím podstatu. Bůh to dal a bude o to pečovat. Je to pomazání a věřím, že nastal nyní čas, jsem přesvědčen, že přišla ta hodina a já začnu, jelikož to je Velikonoční den, budu pokračovat v modlitbě za nemocné jako onehdy. A mohu-li. . . Je to pomazání. Něco se ve mně musí stát. Nejsem na to příliš zvyklý. Děje se to takovým způsobem, že to nejsem schopen přesně určit, ale musím v tom pokračovat, dokud si nejsem v tom jist. Toto bude ten den, kdy se o to s Boží milostí pokusím.

¹⁰⁹ Pán vás nyní požehnej. Bratře Neville. A bohoslužba začne v 9,30. Bratře Neville.

JÁ VÍM CZH60-0417s

(I Know)

To kázání Bratra Williama Marriona Branhama, vyhlášené v neděli ráno, 17. dubna 1960, v Branham Tabernacle v Jeffersonville, Indiana, U.S.A., bylo přepísané slovo do slova s magnetickéj pasky s angličtiny. To české přeložení bylo vytisknuté v roce 1990.

CZECH

©1990 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Copyright notice

All rights reserved. This book may be printed on a home printer for personal use or to be given out, free of charge, as a tool to spread the Gospel of Jesus Christ. This book cannot be sold, reproduced on a large scale, posted on a website, stored in a retrieval system, translated into other languages, or used for soliciting funds without the express written permission of Voice Of God Recordings®.

For more information or for other available material, please contact:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org